

«MALES PUCCES»

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba
LIBRETER

llarg de la història. Tant és així que, a causa de la pesta que va contribuir a transmetre per Europa al segle XIV, la humanitat va estar a punt del col·lapse total: varen desaparèixer 25 milions de persones, una barbaritat per la demografia de l'època. La puça, en infectar-se de la sang de les rates portadores del bacil maligne, va transmetre a tots els éssers vius una malaltia que esdevenia irreversible.

En el parlar popular quan hom diu que algú té «males puces» es vol donar a entendre que es troba mal humorat. Però cal dir que la puça no és només un petit insecte -d'un parell de mil·límetres de llarg i proveït d'unes potes llargues i fortes que li permeten desplaçar-se mitjançant grans salts- molest i empipador, sinó que ha estat el causant de grans mortaldats al

Al seu costat, els polls també van contribuir a enviar a l'altre barri milers de persones amb la propagació del tifus. A Manresa i al Bages mateix s'hi espijolem en la nostra bibliografia històrica veurem com la pesta va estroncar, a partir del 1348, l'anomenat «gran segle manresà» i com de fatal va resultar la febre tifòide a Santpedor el 1902, per posar només un parell d'exemples locals.

delts vaixells que tenien previst salpar té una via d'aigua. És estrany que no es vegi cap reacció a bord.

Potser és un fals rumor o també pot ser que la tripulació no ho sàpiga. A coberta tots semblen tranquils i confiants. De l'altre vaixell han deixat anar alguns coloms missatgers que han pres rumb al nord. El capità s'ha reunit amb un nombrós grup de representants de països de l'altre costat dels Pirineus i, fins i tot, de terres més enllà del mar. Alguns que hi entenen diuen que es necessiten dels seus consells abans de salpar.

A l'entrada del moll, hi ha un petit grup que no està per guel·lades. Va aturant la

Tot això ens ho explica amb detall Xavier Sisrach, biòleg i membre de la Institució Catalana d'Història Natural, al seu llibre *Insectos y hecatombas. Historia natural de la peste y el tifus*, editat recentment per RBA. El Xavier, amb qui tinc el privilegi de compartir la professió llibretera i gaudir de la seva amistat, ens ofereix una obra magna, densa i potent. Són més de vuit-centes pàgines on es fa una repàs molt complet de totes les epidèmies causades per aquests animals al llarg de la història. Potant en aquesta obra de vocació enciclopèdica -ja els advertiré que la seva dimensió física d'entrada espanta, de manera que els recomano agafar-se amb calma la seva lectura i anar, doncs, consultant els diversos capítols- veurem com n'ha estat de fràgil la nostra existència com a espècie. De fet, fins fa poc més d'un segle no es coneixia detalladament

com es desenvolupaven aquestes patologies, que eren considerades un casing diví. Fins que no es van aconseguir medicaments eficients, insecticides potents i es va conscienciar la població de la necessitat de mantenir uns hàbits higiènics, aquestes epidèmies no van remetre de manera dràstica.

Però, si bé avui estem més preparats per fer-hi front, a altres parts del món encara es produeixen de tant en tant brots epidèmics i ningú té la seguretat que algun dia les mutacions microbianes no aportin, de nou, aquestes o unes altres pandèmies mortals.

Per a nosaltres serà un desastre, ja que en som part implicada, però potser per a l'ecosistema seria segurament un gran alliberament prescindir de l'espècie humana, el més gran depredador i contaminador de tots els temps.

PERDRE LA POR

TRIBUNNA

Miguel Ribera
MEMBRE DEL CONSELL DIRECTIU DE SENTIT COMÚ I COORDINADOR AL BAGES

arribant aires de rancúnia i odi amb amenes.

És curiós com ja no sembla afectar-nos tant com al principi. Potser perquè els meteoròlegs anuncien que n'hi haurà per temps i ja ens n'hem fet la idea que hi haurem de conviure. Quina sensació més agradable tenir temps per gaudir dels amics al voltant d'un bon àpat. És un bon moment per sincerar-nos. Alguns confessen cert temor a embarcar-se. Al fons de tot, el temor és la incertesa.

D'altres diuen que és comparable i

«Quina sensació més desagradable tenir temps per gaudir dels amics al voltant d'un bon àpat. És un bon moment per sincerar-nos. Alguns confessen cert temor a embarcar-se. Al fons de tot, el temor és la incertesa.

normal davant de qualsevol llarg viatge i que en el moment en què siguem conscients que hem de fer un canvi s'esvairan les por.

De fet, hi ha dos punts en què sembla que la gran majoria estem d'acord. L'un és que la terra i l'aire s'estan contaminant i, si no actuem, acabaran matant la nostra identitat.

L'altre és d'acord amb l'opinió dels meteoròlegs que asseguren que la contaminació actual actual és freqüent i altament favorable per iniciar la transició. Malgrat aquests punts d'acord, hi ha molts punts en què no estem d'acord. El més important és que hi ha molts punts en què no estem d'acord. El més important és que hi ha molts punts en què no estem d'acord.